

ת"פ 5782/09/14 - מדינת ישראל נגד מוראד סעאידה (עציר)

בית המשפט המחוזי בנצרת

16 דצמבר 2014

ת"פ 5782-09-14 מדינת ישראל נ'

סעאידה(עציר)

בפני כבוד סגן הנשיא, השופט - תאופיק כתילי

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז צפון

נגד

הנאשם מוראד סעאידה (עציר)

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד רועי אלפסי

מטעם הנאשם: הובא וע"י עו"ד וסים שחאדה

>#1#

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם שלפניי הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של הצתה, עבירה לפי סעיף 448(א) רישא **לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: "**החוק**"). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין הנאשם לבין המתלונן, אימן עפאן (שהנו אחיה של אשת הנאשם), קיים סכסוך כספי, על רקע הלוואה שלקחו השניים (להלן: "**החוב**"). הנאשם גמר אומר להצית את מכוניתו של המתלונן. ביום 18.8.14, לאחר חצות, הגיע הנאשם לביתו של המתלונן, כשהוא מצויד בחומר דליק. הנאשם שפך את החומר הדליק סמוך לחלק הקדמי ימני של רכב יונדאי, מ"ר 9865417, השייך למתלונן, והצית אותו. המתלונן, יחד עם אנשים נוספים, כיבו את השריפה. כתוצאה מכך, נגרם נזק לחלק הימני קדמי של הרכב.

2. ב"כ המאשימה הפנה לערכים המוגנים הנפגעים כתוצאה ממעשה העבירה, ובהם שלומו ובטחונו של הציבור, ועמד על הסיכון הגבוה שיצר מעשהו של הנאשם כלפי ערכים אלה, שכן אין לדעת מהו פוטנציאל הנזק הגלום בו. הנאשם פעל בתכנון מוקדם ובחר לפעול באופן מסוכן ואלים כדי להפעיל לחץ על המתלונן, בשל סכסוך שהוא כספי במהותו. הנאשם הוא האחראי והמבצע הבלעדי של מעשה העבירה. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, נטען כי בתי-המשפט נטו להטיל עונשים כבדים,

עמוד 1

הכוללים מאסר מאחורי סורג וברית, על מבצעי עבירת ההצתה. לטענת ב"כ המאשימה מתחם העונש ההולם, בנסיבות ביצוע העבירה, הנו בין 2 ל-4 שנות מאסר בפועל.

3. באשר לנסיבותיו של הנאשם, הפנה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם, הכולל שתי הרשעות קודמות, בעבירות של שיבוש מהלכי משפט, קשירת קשר לביצוע פשע, חבלה במזיד ברכב ופריצה לרכב. מדובר באדם בוגר ובר-דעת, ופגיעת העונש בו אינה יוצאת דופן. הנאשם גם לא עשה דבר לשם תיקון הנזק. לאור המפורט, אין כל נסיבה שבכוחה להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם, ובהתחשב בחומרת המעשים ביקש להטיל על הנאשם עונש שהוא במחצית המתחם.

4. ב"כ הנאשם טען כי מעשי הנאשם מהווים עבירת רכוש ללא מרכיב של אלימות, וכי הנאשם לא ביקש לפגוע באדם כלשהו או במתלונן. העבירה בוצעה בשעת לילה, שעה שלא היה איש ברכב או בקרבת מקום. כמו-כן, נטען, כי הנאשם שפך את החומר הדליק לצד הרכב ולא עליו, ובמטרה להעביר מסר למתלונן כי עליו להסדיר את החוב, ומבלי לבקש לפגוע בו. עוד נטען, באשר למדיניות הענישה הנהוגה, כי קיימת אבחנה בפסיקה בין מי שהצית אש במקום פתוח או ברכב ריק, ובין מי שהצית מקום מגורים עת שוהים בו אנשים, כך שיש מדרג פנימי של חומרה התואם את הנסיבות בהן נעברה עבירת ההצתה. בסופו של יום, נגרם לרכב נזק חלקי בלבד, מדובר ברכב ששווי נמוך, ולא עמדו רכבים אחרים בסמוך. באשר לנסיבותיו של הנאשם נטען, כי הוא היה שרוי בלחץ רב עקב הלחצים שהופעלו עליו לשם הסדרת החוב, מצד המלווה, ומפאת העובדה שהמתלונן מסר לו כי אינו מתכוון לשלם את חלקו בחוב. עוד יש לזקוף לזכותו של הנאשם את הודאתו בהזדמנות הראשונה, במסגרת הסדר טיעון, שתרמה לחיסכון בזמן שיפוטי, ואת נטילת האחריות מצדו. כמו-כן, מדובר באדם צעיר, בעל עבר פלילי שאינו מכביד (הרשעתו האחרונה הנה מלפני שמונה שנים, והוא מעולם לא שהה במאסר או במעצר עד למעצרו הנוכחי), וכן הוא אב לתינוק, והמפרנס היחידי של משפחתו. הנאשם בדבריו בבית-המשפט הביע חרטה על מעשיו.

5. מעשה ההצתה של הנאשם הנו חמור, ופוגע בתחושת הביטחון של הציבור, ובבעלותו של אדם על רכושו. הנזק אשר עלול היה להיגרם כתוצאה מן המעשה הנו כבד, שכן טיבו של כל מעשה הצתה שאין לדעת לאן עלולה האש להתפשט ולאילו נזקים כבדים היא עלולה לגרום, לרכוש ולנפש. לא בכדי קבע המחוקק עונשים כבדים למבצעי עבירת ההצתה, גם אם ההצתה פגעה סופו של דבר ברכוש בלבד. ניסיון לפתור סכסוך כספי באמצעי של שליחת אש ברכוש, משקף הלך רוח פזיז ונעדר שיקול-דעת, מצד הנאשם, שנקט במעשה שאינו מידתי ואינו תואם את מהות הסכסוך. הנאשם פעל בעצמו, בתכנון מוקדם, ללא השפעה של אחר, וכשהוא המבצע והאחראי הבלעדי למעשה.

6. בנסיבות דנן, ההצתה בוצעה ברכב ריק, מבלי שעמדו אנשים בסמוך, והנזק שנגרם לרכב בפועל הנו נמוך. יחד עם זאת, על-פי לוח התמונות, הרכב עמד בסמוך לבית מגורים, ועל-פי עובדות כתב האישום, שהו בו אותה עת המתלונן ואנשים נוספים.

7. אכן, על-פי פסיקת בית-המשפט העליון, שהוזכרה בטיעוני ההגנה (ע"פ 4702/11 סבג נ' **מדינת ישראל**, 27.11.11) קיימת הבחנה בין דרגות חומרה שונות של עבירת ההצתה, על-פי נסיבות ביצוע העבירה, ובהתאם לנזק שנגרם בפועל, ולנזק שעלול היה להיגרם עקב המעשה. לפיכך, מתחם העונש ההולם ייגזר בהתאם לנסיבות, ובהתאם למדרג החומרה הפנימי של ענישה בעבירת ההצתה.
8. באשר לסקירת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שבוצעו בנסיבות דומות, אפנה לפסק-דין בת"פ 17024-06-11 **מדינת ישראל נ' ניר** (1.10.14), ולפסיקה שהובאה שם.
9. עוד אפנה לפסק-דין של בית-המשפט העליון אשר עסק בעניינים של מערערים, אשר הציתו אש ששרפה כליל אוטובוס ששווי 200,000 ₪, ולאחר שהורשעו בעבירת הצתה ובעבירה של קשירת קשר לפשע, הטיל עליהם בית-המשפט המחוזי עונש של 40 חודשי מאסר, מתוכם 24 לריצוי בפועל, בצירוף קנס כספי בסך 15,000 ₪ ופיצויים בסך 40,000 ₪ (ע"פ 3116/13 **קבלאן נ' מדינת ישראל**, 15.10.13). בית-המשפט העליון קבע כי ככלל, כולל מתחם הענישה בעבירת ההצתה עונש מאסר בפועל, אך טווח הענישה הוא רחב וכל מקרה נבחן לפי נסיבותיו. באשר לעניין בו דן, קבע בית-המשפט העליון, כי מתחם העונש ההולם אינו חורג באופן קיצוני מהמקובל במקרים דומים, ודחה את הערעורים.
10. בפסק-דין שניתן לאחרונה (ע"פ 907/14 **רחמים נ' מדינת ישראל**, 18.11.14) קבע בית-המשפט העליון כי העונש שהוטל על המערער, אשר הורשע בעבירת הצתה ובעבירה של קשירת קשר לפשע, לאחר שהצית את רכבה של קשישה אשר העירה לו כי רכבו חונה על המדרכה אל מול ביתה וביקשה ממנו להיזוז, הנו עונש הולם בנסיבות העניין. נקבע, כי מתחם הענישה ההולם שנקבע על-ידי בית-המשפט המחוזי, שנתיים עד ארבע שנות מאסר, וכן העונש שהוטל בגדרו, 30 חודשי מאסר, אינם חריגים במידה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור.
11. בהתאם לפירוט נסיבות המקרה דנן, אני סבור כי מתחם העונש ההולם הנו בין 10 חודשי מאסר ובין 30 חודשי מאסר בפועל, בצירוף פיצוי למתלונן.
12. באשר לנאשם, מדובר באדם צעיר, בעל עבר פלילי שעיקרו בעבירות רכוש, ואינו מכביד (שתי הרשעות קודמות ללא עונשי מאסר קודמים, האחרונה שבהן משנת 2007), שהביע חרטה והודה בהזדמנות ראשונה. יחד עם זאת, לא נמצאו נסיבות חריגות כלשהן שבכוחן להצדיק סטייה ממתחם הענישה ההולם.
13. **לאור המפורט לעיל, אני גוזר את דינו של הנאשם ומטיל עליו את העונשים הבאים:**
- א. **עשרים חודשי מאסר, מתוכם שנים עשר חודשי מאסר לריצוי בפועל ניכוי ימי מעצרו מיום 23.8.14, ואילו היתרה על-תנאי, למשך שנתיים,**

והתנאי הוא שהנאשם לא יבצע את העבירה בה הורשע בתיק זה.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מהעבירה בה הורשע, בסך 3,000 ₪, למשך שנתיים. במידה ולא יחתום על התחייבות כזו, יאסר למשך 10 ימים נוספים.

ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן בסך של 3,000 ₪. סכום הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט לידי המתלונן עפ"י פרטים שיימסרו על ידי בא כוח המאשימה, וזאת בתוך 90 יום מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן והודע היום כ"ד כסלו תשע"ה,
16/12/2014 במעמד הנוכחים.
תאופיק כתילי , סגן נשיא